

Skrytá povaha aneb lidé pohledem kočky

Bylo krásné letní dopoledne. Slunce svítilo a čechralo mi kožíšek. Na nosánku jsem cítila smrad ulic, lidé ze zdejšího města byly hrozné prasata.

„Půjdu do přístavní čtvrti, tam voní ryby, nějakou si ulovím, ať mám něco k snědku“ pomyslela jsem si a hned jsem tak také učinila. Vydala jsem se tedy do přístavní čtvrti Khorinisu, kde už na mě čekala lákavá vůně ryb. Vydala jsem se ke svému oblíbenému stánku, u kterého jsem kradla ryby už několik let a trpělivě vyčkávala, než prodavač zaleze, aby se po mě neohnal plácačkou na kočky. Po chvíli kupec opravdu odešel od stánku uspokojit své základní životní potřeby a já vycítila příležitost. Už už jsem se chystala ke skoku, když v tom vidím, že na pultě s rybami se promenáduje nějaká jiná kočka a přebírá mi kvartýr. Ta šedá vyžírka mrštně vyskočila na pult, zakousla jednu rybu a chystala se na skok pryč, když v tu převrhla košík se solí, což udělalo strašný kravál. Kočka sice utekla, ale prodavač si jí všiml a začal sprostě nadávat, že ty kočky mu pořád kradou zboží, je jich tu čím dál tím víc a že už se s tím musí něco dělat!

Zvedl košík se solí, utáhl si opasek u kalhot a vydal se do kasáren, kde podal oznámení, že s těma kočkama se už musí něco udělat nebo převezmou nadvládu nad městem. S politováním musím říct, že jsem viděl, jak po cestě do kasáren kupec nakopl tři kočky. A nutno říct, že po cestě zpět do svého krámků nakopl další dvě, z toho jedna zrovna čekala koťátko, takže vlastně tři. Šest koček během pěti minut cesty. Asi si dokážete představit, jak kritická situace byla. A asi si dokážete představit, jak naštvaný kupec byl, když přišel k pultu a zjistil, že zeje prázdnotou.

Ještě chvíli jsem se dívala, jak ten člověk nadává a křičí na všechny okolo a potom jsem se odebrala do své tajné skrýše. Byl to domov jednoho zazobaného člověka, myslím, že se jmenoval Valentino. Když jsem cupitala kolem rohu domu a zatáčela k hlavním dveřím, viděla jsem Valentina, jak vyšel z domu v záchvatu vzteku. Říkal, že kočky mu zabraly dům a udělaly si z něj základnu. Potom odešel do kasáren se slovy, že *s těma kočkama se musí něco dělat!!!*

Vešla jsem do domu a opravdu; všude kočky. Na zemi, na nábytku, jedna byla zalezlá v truhle, jedna se houpala na lustru, další poskakovala po křesle a v druhém křesně zrovna nějaká rzka vyprskávala chlupy. Nechutné...

Řekla jsem si tedy, že si musím novou tajnou skrýš, protože tahle už tajná nebyla. Naopak - byla docela nápadná. Vyšla jsem tedy zpět ze dveří a slastně jsem se protáhla na zářivém sluníčku. Procházela jsem branou do pracovní čtvrti, kde lidé dělají takové zvláštní věci, jako míchání vody v lahvičkách a bušení kladivem a kovádkou, když kolem mě prošlo pět domobráců. Mířili přímo do Valentinova domu, aby ho vyčistili od koček. Mě si nevšimli, ale byla jsem zvědavá, jak se s tím domobrácem a hlavně kočky poperou a tak jsem je nenápadně sledovala.

Milicionáři došli k domu toho zazobaného muže, tasili meče a řekli, aby kočky vyšly s

rukama za hlavou a nic se jim nestane, tedy kromě toho, že budou předáni spravedlnosti. Když se nic nedělo, tak zhodnotili situaci a došli k závěru, že kočky nemohou vyjít z domu s rukama za hlavou, když kočky nemají žádné ruce, které by za hlavu mohly dát. Po chvíli přemýšlení nic kloudného nevymysleli a tak pokračovali v přemýšlení. Už mě to začínalo docela nudit, protože se pořád nice nedělo, ale po chvíli jeden domobránec statečně vystoupil z řady a šoural se s mečem v ruce k domu.

Pomaličku, krok po krůčku se přibližoval s domu, ale kočkám to bylo úplně jedno a evidentně o něj nejevily žádný zájem. Když muž nejistě překročil práh domu, zrzka, která na křesle vykašlávala chlupy se najednou začala dusit a následně vyplivla veliký chuchvalec chlupů splený krví. To strážníka vyděsilo natolik, že schoval meč a vydal se zpět za svými muži, za které se schoval a strachy se krčil mezi nimi.

Nutno podotknout, že kočky se ve městě objevily teprve nedávno a shodou náhod se v ten okamžik začali z města ztrácet lidé. Za to ovšem kočky nemohly, to dělali bandité, kteří vždycky v noci přišli do města, vyrabovali pár domů a zabili případné svědky, které potom shodili do moře v přístavu. Voda byla hluboká, těla z hladiny vidět nebyla a do čtyřadvaceti hodin byla okousána Piraněmi a JoWoodami. Druhý zmíněný druh ryb nikdo nikdy neviděl, ale nikdo nikdy nepochyboval, že tam opravdu jsou.

No a lidé si svou nelogickou logikou vymysleli, že kočky mohou za to, že se lidé ztrácejí. Kočky za to nemohly, ale věděly jen kočky a banditi. Proto se lidé koček báli. Měli zoubky a drápy, vrčely a škrábaly, a v případě zrzavé kočky vykašlávaly chuchvalce míšené s krví. Proto se lidé koček báli, kočky to věděly a následně toho využívaly. Některé toho dokonce zneužívaly. A některé to střídaly, jak se jim to zrovna hodilo.

Domobránec se stále krčil za svými muži, kteří z jeho výrazu pochopili, že vletět do domu s mečem nemá cenu, protože kočky mají početní přesilu. Nutno podotknout, že kočky měly i zkušenostní převahu, protože byly zvyklé lovit, lidé nikoliv, ale to si muži odmítali připustit. Pět mužů z milice stálo před domem plných mírumilovných koček a báli se dovnitř. Já jsem se na to dívala a skvěle jsem se bavila. Chvíli jsem myslela, že bych taky začala vrčet, ale nakonec jsem si to rozmyslela a čekala, co přijde dál.

A přišlo. Domobranci sice usoudili, že kočky nemohou vyjít ven s rukama za hlavou, protože žádné ruce nemají, zato usoudili, že by kočky mohly odhodit drápy, přestat vykašlávat chlupy, ukončit vrčící proces a dobrovolně se vzdát. Kočkám se ten návrh nelíbil. Tedy, nedaly to najevo tím, že by začaly nesouhlasně kroutit hlavou, demontovat drápy a namísto vykašlávání chlupů je začaly polykat, právě naopak. Dále, jako by se nic nestalo, pokračovaly v činnostech, čímž domobránce zmátly, protože s touhle reakcí mužové prostě nepočítali.

Milicionář, který se odvážil až na práh domu, cosi pošeptal svému kolegovi, ten se na něj škodolibě usmál, pošeptal do dalšímu muži, ten se škodolibě usmál na toho, který se škodolibě usmál, když mu první muž cosi pošeptal do ucha a pak to šlo řetězovou reakcí ke všem pěti mužům, nakonec se všichni škodolibě usmívali, otočili se a odešli pryč.

Byla jsem docela zvědavá, co škodolibě smějící se muže napadlo, když se stále trvajícím škodolibým úsměvem škodolibě kráčeli po schodech do pracovní čtvrti. Mistr tesař Thorben, který se někdy utne, protože i mistr tesař se někdy utne, se díval na těch pět škodolibě se smějících mužů a byl tím tak zaskočen, že se někdo dokáže tak škodolibě tvářit, že si vůbec nevšiml, že si právě utnul ruku. I mistr tesař se někdy utne.

Milicionáři, které už asi nebavilo se tvářit škodolibě, protože už se tak netvářili, došli

do kasáren s kočkou v jejich těšném závěsu. Tou kočkou jsem byla já. Celou cestu jsem byla mužům v patách a byla jsem i toho, když se mistr tesař utnul. Teď muži vešli do ubytoven a začali se přehrabovat v truhlách.

Hrabali se v truhlách asi deset minut. Potom ještě asi dalších pět a potom už konečně jeden z nich zařval „BINGO, BINGISSIMO!“, načež druhý na něj zařval odpověď „BRAVO, BRAVISSIMO!“

Nevím, jestli je to tím, že jsem kočka, ale tohle nikdy nepochopím. Proč na sebe lidi křičí, když jsou blízko u sebe? Nebo proč kladou naprosto nesmyslné otázky? Jednou jsem slyšela, jak se mezi sebou baví dvě ženy, ta jedna říkala něco o tom, že *včera spadla, pak se zase zvedla a šla dál* a ta druhá se zeptala *Vážně?* Kdyby ta žena spadla do studny, tak by nahoru zakřičela *Helemese, spadla jsem do studny!* a osoba vedle studny by se zeptala *Vážně?* *No jo, vypadá to, že jsi spadla do čtyřiceti metrové studny, není ti nic? A můžu ti nějak pomoci?* Načež ona osoba pustí omylem vědro s vodou a to spadne do studny ženě přímo na hlavu a zabije ji to. Žena, která chtěla druhou ženu zachránit a přitom ji zabila se nahne do studny a zavolá *Není ti nic? Pokud se ti něco stalo, tak mi to řekni.* Načež mrtvá žena nic neřekne, protože je mrtvá a mrtvé ženy nemluví. A žena, která zavolá do studny tudíž nedostane žádnou odpověď a tak usoudí, že té ženě dole nic není, protože kdyby měla nějaký problém, tak by jí ho určitě řekla. Potom odejde pryč za svými povinnostmi a mrtvá žena zůstane mrtvá ve studně.

Muži se ještě chvíli pochechtávali, jako by právě viděli něco, čemu se mají pochechtávat, když z mého kočičího pohledu nic takového neviděli, a pak se vydali zpátky do horní čtvrti, přes čtvrt dělnickou, kde si mistr tesař právě u mistra ranhojiče nechal obvázat ruku, kterou si utnul. Domobránci tomu nevěnovali žádnou pozornost a dále pokračovali v cestě do horní čtvrti. Když stoupali po schodech, tak jednomu muži ze sáčku, který nesl, spadl pár zrněk něčeho, co vypadalo jako rýže, ale rýže to nebyla. Poznala jsem to už proto, že to vonělo po masu a rýže po masu nevoní. Rýže voní po rýži, nikoliv po masu. A taky proto, že to bylo modré. Rýže je bílá, ne modrá. Modrá rýže, která voní po masu. Poznala jsem v tom otrávené žrádlo pro kočky.

Muži došli k domu a opět utvořili formaci, kterou utvořili v okamžiku, kdy krev a chlupy plivající zrzka vyděsila jednoho domobránce. Když zrovna ten teď nakoukl do domu, zjistil, že je prázdný. Opatrně vešli dovnitř a čekali, odkud na něj kočky vyskočí. Nikde nikdo, nikde žádná kočka. Přišlo jim to docela divné a musím uznat, že i mě to bylo docela podezřelé. Ale kočky nikde nebyly. Za chvíli už v bytě znovu bydlel Valentino a komandoval uklízečku, aby pořádně utřela krev z jeho křesla, protože jak řekl Valentino, *do krvavého křesla, které je od krve a přitom by od krve vůbec být nemělo, si sedat nebude.* Já jsem se odebrala zpět do přístavní čtvrti, protože tady nahoře už se nic zajímavého nedělo. A pořád mi vrtalo hlavou, kam se poděly ty kočky, které ještě před chvílí okupovaly Valentinův dům. Nikdy jsem to nezjistila a ani mi to nevadilo. Začala jsem žít opět spokojený život, jen jsem si musela najít jiného prodáváče ryb, protože ten starý byl už moc starý a umřel stářím. Já vím, že to zní zvláště, ale takhle by to řekli lidé.